

Arrest

nr. 241 663 van 29 september 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2018 huwen de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en de heer J.B. bij volmacht in Marokko.

Op 7 augustus 2019 aanvaardt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Hoboken de buitenlandse huwelijksakte na een positief advies van het parket.

Op 23 augustus 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 21 februari 2020, met kennisgeving op 25 februari 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.08.2019 werd ingediend door:

*Naam: E.B. (...)
Voornaam: S. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...).1972
Geboorteplaats: Ijermaouas Driouch
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft op 23.08.2019 opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van echtgenote van dhr. B.J. (...) ((...)) met de Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

X De betrokkene heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest.

Art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 zegt dat: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van verblijf.

Op 27.04.2018 werd op basis van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980, een eerste aanvraag tot vestiging ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten per volmacht te Marokko op 17.01.2018 met de heer B., J. (...). Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Marokko. Betrokkene was niet aanwezig op hun huwelijksvoltrekking maar huwde per volmacht. Deze volmacht dd. 18.12.2017 werd door het consulaat van Marokko te Antwerpen afgeleverd.

Volgens het Marokkaans recht (artikel 17 van de Code de la Famille) moet een volmacht de reden vermelden waarom betrokkene zich niet naar Marokko kan begeven om daar het huwelijk persoonlijk af te sluiten.

Betrokkene verklaart in deze volmacht dat zij niet aanwezig kan zijn op het huwelijk omwille van professionele redenen. Nergens uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene op dat moment in legaal verblijf was in België, derhalve kan niet worden gesteld dat zij legale professionele activiteiten had op dat moment in België. Betrokkene kwam aan in België met een geldig paspoort, voorzien van een visum type C met geldigheidsduur van 90 dagen. Ze reisde in op 12.06.2016 en blijkt sindsdien het land (of toch minstens de Schengen zone) niet meer verlaten te hebben.

Het is dan ook redelijk te stellen dat de volmacht gebaseerd is op leugenachtige verklaringen en bijgevolg het huwelijk niet als rechtsgeldig aanzien kan worden. Betrokkene heeft een frauduleuze volmacht voorgelegd om toch te kunnen huwen in Marokko. Daardoor kan de huwelijksakte niet aanvaard worden. Dit huwelijk is voltrokken op basis van document met valse info.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit".

Overeenkomstig art. 27 IPR kan de Dienst Vreemdelingenzaken er toe besluiten al dan niet een huwelijksakte als rechtsgeldig te aanvaarden. Op zich voldoet de huwelijksakte aan de vormvereisten, immers in Marokko is het mogelijk om per volmacht een huwelijk af te sluiten (toetsing IPR art. 47), echter deze blijken te zijn gesteund op een bedrieglijke volmacht, waardoor wij overeenkomstig art. 21 IPR de rechtsgeldigheid van de akte betwisten (strijdig met de openbare orde). Het feit dat het huwelijk ondertussen werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand op 07/08/2019 doet hier geen afbreuk aan.

Betrokkene voldoet dan niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze anderevoorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt "Kosten als naar recht", wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht ('*audi et alteram partem*').

De verzoekende partij zet haar eerste middel in haar synthesememorie uiteen als volgt:

"Aangaande het eerste middel verwijst verzoekster integraal naar hetgeen zij heeft uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

Verder wenst verzoekster nogmaals te verwijzen naar het onderzoek gevoerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De Marokkaanse huwelijksakte werd ter erkenning aangeboden aan de ambtenaar van de Burgerlijke stand van de Stad Antwerpen.

Op datum van 7 augustus 2019 ontving verzoekster een schrijven van de Stad Antwerpen waarbij verzoekster het volgende meedeelde:

"Geachte mevrouw,

Geachte heer,

U bent gehuwd in het buitenland en vroeg mij om uw huwelijksakte ook hier te erkennen.

Ik deed onderzoek naar de voorwaarden en vroeg advies aan de procureur des Konings.

Ik aanvaard uw buitenlandse huwelijksakte.

Ik registreer uw huwelijk in het rijksregister. Als bijlage vindt u een uittreksel uit het register met de vermelding van uw huwelijk.

Met vriendelijke groeten,

(...)"

Op datum van 24 augustus 2019 heeft verzoekster op basis van haar huwelijk met Belgische echtgenoot een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Dat het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot na uitvoerig onderzoek en na advies van het openbaar ministerie door de ambtenaar van de burgerlijke stand toch erkend is geworden op datum van 7 augustus 2019.

Verzoekster wenst nog toe te voegen dat indien zij een aanvraag tot erkenning zal indienen bij de Familierechtbank zij alsnog via dezelfde weg en het zelfde openbaar ministerie dat haar advies zal verstrekken aan de Familierechtbank. Verzoekster begrijpt nog steeds niet waarom het haar zo moeilijk wordt gemaakt terwijl uit het dossier en de stukken duidelijk blijkt dat zij een oprechte en duurzame relatie heeft en zeker niet enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden.

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht ('audi et alteram partem').

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 43, §1, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster per volmacht is gehuwd in Marokko, doch dat de volmacht gebaseerd is op leugenachtige verklaringen en het huwelijk te Marokko bijgevolg voltrokken is op basis van een document met valse informatie. Verder wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat, nu de buitenlandse huwelijksakte blijkt

te steunen op een bedrieglijke volmacht, overeenkomstig artikel 21 van het WIPR (strijdig met de openbare orde) de rechtsgeldigheid van de akte betwist wordt.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan en kan naar het oordeel van verweerder een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel vereist daarnaast een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Verzoekster stelt dat haar huwelijk op 7 augustus 2019 toch erkend werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, dit na een uitvoerig onderzoek. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij haar diende te horen alvorens een beslissing te nemen. Zij meent dat de verwerende partij uitgaat van kwade trouw, zonder verzoekster te horen.

Verzoekster heeft ter ondersteuning van haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie een Marokkaanse huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk afgesloten in Marokko per volmacht op 15 januari 2018. In de bestreden beslissing werd toepassing gemaakt van artikel 27 van het WIPR en werd geoordeeld dat het afgesloten huwelijk gesteund is op een bedrieglijke volmacht waardoor de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte, overeenkomstig artikel 21 van het WIPR (strijdig met de openbare orde) niet kan worden aanvaard.

Aangezien verzoekster een buitenlandse akte heeft neergelegd bij haar aanvraag om gezinshereniging, wenst verwerende partij te wijzen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125). Verzoekster kan dan ook niet de verwachting koesteren dat, nu de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen het huwelijk heeft erkend, verwerende partij er eveneens toe gehouden is om het in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen.

Waar verzoekster kritiek uit op het niet erkennen van het in Marokko afgesloten huwelijk door de verwerende partij omwille van het betwisten van de rechtsgeldigheid ervan op grond van artikel 21 van het WIPR, wijst verwerende partij erop dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk heeft gesteld dat de Rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de verwerende partij dat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte, niet kan worden erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Verzoekster gaan niet concreet in op de motieven die hebben geleid tot het niet erkennen van het in Marokko afgesloten huwelijk zodat hier geen afbreuk aan wordt gedaan.

Waar de verzoekende partij stelt dat de hoorplicht geschonden werd daar de verwerende partij nagelaten heeft om bijkomende uitleg of inlichtingen te vragen, wenst verwerende partij erop te wijzen dat op de verwerende partij niet de plicht rust om aanvullende informatie op te vragen. Daarenboven dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De zorgvuldigheidsplicht vereist dat het aan verzoekster toekomt om naar aanleiding van haar zelf geïnitieerde aanvraag alle nuttige stukken over te maken en haar aanvraag te actualiseren en dit tot op het moment tot net voordat de beslissing genomen wordt. Verweerder wenst hierbij ook te verwijzen naar vaststaande rechtspraak van de Raad van State, namelijk dat, het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan betrokkene te vragen (RvS nr. 222.089 dd. 12 maart 2013).

De hoorplicht houdt in dat de betrokkene naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een beslissing wordt genomen die zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; RvS 9 september 2015, nr. 232.145).

Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden. De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging nadat verzoekster daartoe krachtens de geldende regelgeving een aanvraag had ingediend. Ten aanzien van een dergelijke beslissing geldt de hoorplicht, zoals reeds gesteld, met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten.

Waar verzoekster aanhaalt dat de verwerende partij vooraleer een beslissing te nemen omtrent het gevraagde verblijfsrecht haar alsnog had moeten uitnodigen voor een verhoor, wijst verwerende partij erop dat de hoorplicht niet inhoudt dat de verwerende partij ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens zij haar beslissing wil baseren wanneer verzoekster reeds de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken (zie in deze zin HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 69).

Verwerende partij merkt daarnaast op dat verzoekster zich beperkt tot een louter theoretisch betoog, zonder specifieke omstandigheden te concretiseren die zij had willen aanvoeren. Hoe dan ook toont verzoekster in haar uiteenzetting niet aan dat, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing zijn gehoord, zij elementen zou hebben bijgebracht die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (zie in deze zin HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 3840).

Bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

3.1.3.1. De verzoekende partij verwijst vooreerst naar de uiteenzetting van het eerste middel in haar inleidende verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, uitspraak dient te doen op basis van de synthesememorie. De verzoekende partij heeft er zelf voor geopteerd om een synthesememorie neer te leggen. In deze synthesememorie dienen de in het inleidende verzoekschrift aangevoerde middelen te worden samengevat en kan de verzoekende partij tevens repliceren op het verweer in de nota met opmerkingen, zodat de Raad op basis van één enkel samenvattend stuk kan oordelen.

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet de synthesememorie als een processtuk “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat “*het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten*”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “*opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure*” (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie (zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907). Het eerste middel, in zoverre de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar de uiteenzetting van het eerste middel in het inleidende verzoekschrift, is dan ook onontvankelijk.

3.1.3.2. Betreffende de kritiek op de nota met opmerkingen

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het determinerende motief van de bestreden beslissing niet betwist, namelijk dat de verwerende partij in toepassing van artikel 43, §1, 1° van de vreemdelingenwet weigert een verblijf toe te kennen in functie van de heer J.B. omdat zij de huwelijksakte niet aanvaardt. Meer bepaald betwist de verzoekende partij niet dat op grond van het argument dat een buitenlandse huwelijksakte gesteund is op een bedrieglijke volmacht waardoor de rechtsgeldigheid wordt betwist overeenkomstig artikel 21 van het WIPR – waardoor de verwerende partij op grond van artikel 27 van het WIPR de huwelijksakte als niet rechtsgeldig kan beschouwen – toepassing kan gemaakt worden van artikel 43, §1, 1° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

In zoverre zij met haar betoog kritiek voert op het niet erkennen van het in Marokko afgesloten huwelijk door de verwerende partij omwille van het betwisten van de rechtsgeldigheid ervan op grond van artikel 21 van het WIPR, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 39/1, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden

vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr.Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr.Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “*Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution*”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren. De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd.

Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In voorliggende zaak legde de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie een Marokkaanse huwelijksakte voor van een huwelijk afgesloten in Marokko per volmacht op 17 januari 2018.

De verwerende partij heeft dienaangaande toepassing gemaakt van artikel 27 van het WIPR en heeft, stellende dat het afsluiten van het huwelijk gesteund is op een bedrieglijke volmacht, geoordeeld dat de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte, overeenkomstig artikel 21 van het WIPR (strijdig met de openbare orde) niet kan worden aanvaard.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, waarnaar in de bestreden beslissing eveneens wordt verwezen. Deze bepaling luidt als volgt: “*Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.*”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht* becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij in het kader van het beoordelen van de onderhavige aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie de bevoegdheid heeft om het voorgelegde document te beoordelen.

De wetgever heeft in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk gesteld dat de Rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de verwerende partij dat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte, niet kan worden erkend in België (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het middel niet ontvankelijk is.

De verzoekende partij vestigt in haar synthesesmemorie de aandacht op het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, die na een positief advies van het parket de buitenlandse huwelijksakte aanvaardde op 7 augustus 2019. De Raad verwijst echter naar het voorgaande, waaruit blijkt dat de *de plano* erkenning een precair karakter heeft, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. De verwerende partij is dan ook geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en *vice versa* (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409 (c)). Het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de buitenlandse huwelijksakte wel aanvaardde, verhindert dus niet dat de verwerende partij zoals in voorliggende zaak beslist de huwelijksakte niet als rechtsgeldig te beschouwen.

De verwerende partij is de overheid die bevoegd is tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat de verwerende partij binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

Er kan verder worden herhaald dat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, in het geval de overheid weigert de geldigheid van een buitenlandse akte te erkennen beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Het komt dan ook enkel aan dit rechtscollege toe om, indien hieromtrent enige betwisting bestaat, te oordelen over de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte. De Raad is dan ook zoals hoger verduidelijkt zonder rechtsmacht om zich over deze betwisting uit te spreken (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 1 april 2009, nr. 192.125; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij een aanvraag tot erkenning zal indienen bij de familierechtbank is haar betoog louter hypothetisch. Uit niets blijkt dat zij reeds dergelijke stappen zou hebben ondernomen, laat staan dat de rechtbank zich reeds zou hebben uitgesproken over de erkenning van het huwelijk.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar tweede middel licht de verzoekende partij in haar synthesesmemorie toe als volgt:

“Aangaande het tweede middel verwijst verzoekster integraal naar hetgeen zij heeft uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

Verzoekster heeft ontegensprekelijk een gezinsleven met haar echtgenoot. Het is op basis daarvan en op basis van het huwelijksdossier bij de ambtenaar van de burgerlijke stand dat het buitenlands huwelijk positief geadviseerd werd door het openbaar ministerie en erkend werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Bij een aanvraag erkenning buitenlands huwelijk bij de Familierechtbank zal de rechter ook kijken naar alle elementen doorheen de tijd en naar het huwelijksdossier in zijn globaliteit tevens aangevuld en geactualiseerd met bijkomende stukken van na de erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekster beroept zich op haar eerste middel en stelt dat hieruit blijkt dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Verzoekster stelt dat zij een hechte en duurzame relatie heeft met haar echtgenoot en verwijst hiervoor naar de stukken in het administratief dossier.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verwerende partij benadrukt dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor Staten om een huwelijk ipso facto te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een (religieus) huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar echtgenoot. De verzoekende partij lijkt er echter met haar betoog volledig aan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing haar huwelijk met de heer J.B. niet wordt erkend omdat elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk kan weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten.

Verzoekster en de heer J.B. deden op 29 april 2016 een huwelijksaangifte in België. Naar aanleiding hiervan werd een onderzoek schijnhuwelijk gestart en op 29 september 2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, omdat de verzoekende partij trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep hiertegen ingesteld door de verzoekende partij en de heer J.B. werd bij vonnis van 17 mei 2017 door de Rechtbank van eerste aanleg ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de verzoekende partij en de heer J.B. vervolgens in Marokko huwden op 15 januari 2018 en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen ondertussen het in Marokko voltrokken huwelijk heeft erkend, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk, te meer gelet op het feit dat ook betreffende dit huwelijk in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het huwelijk werd afgesloten per volmacht en dat de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte wordt betwist.

Het komt de verzoekende partij toe om met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Verzoekster faalt hier echter in. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij een duurzame en hechte relatie heeft met haar Belgische echtgenoot, dat alle gegevens zich in het administratief dossier bevinden. De stelling dat zij een duurzame en hechte relatie heeft met haar Belgische echtgenoot wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken.

Gelet op voormelde vaststelling is er dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de verwerende partij in deze zin een toetsing aan en een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren.

Immers, nu het huwelijk van de verzoekende partij met de heer J.B. niet wordt erkend, is er dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij diende dan ook geen rekening te houden met en een belangenafweging te verrichten omtrent dit vermeende gezinsleven. Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

Ten overvloede wijst de verwerende partij erop dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, en hiermee ook niet gepaard gaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond."

3.2.3. Gelet op de bespreking onder punt 3.1.3.1. is het tweede middel onontvankelijk in zoverre de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar de uiteenzetting van het tweede middel in het inleidende verzoekschrift.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven te hebben met haar Belgische echtgenoot, dhr. J.B., gelet op het feit dat ook betreffende dit huwelijk de verwerende partij stelt dat het huwelijk werd afgesloten per volmacht en oordeelt dat de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte wordt betwist.

Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het komt de verzoekende partij toe om met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel

8 EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met dhr. J.B. een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij ontegensprekelijk een gezinsleven heeft met haar echtgenoot en zij verwijst naar de erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de huwelijksakte en het positief advies van het parket. Zij stelt dat zij een aanvraag tot erkenning van het buitenlands huwelijk zal indienen – op dit punt is het betoog zoals besproken onder punt 3.1.3.2. louter hypothetisch – en dat de rechter bij de beoordeling zal kijken naar het dossier *“in zijn globaliteit tevens aangevuld en geactualiseerd met bijkomende stukken van na de erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand”*, maar zij laat na te verduidelijken op welke bijkomende stukken of actualisaties zij doelt, laat staan wat zij staven. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier.

De stelling dat zij een gezinsleven heeft met haar Belgische echtgenoot wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts niet dat er ontegensprekelijk sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een effectief doorleefd gezinsleven met de heer J.B. niet aannemelijk maakt, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

Zelfs indien er sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot, toont de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aan die haar belemmeren dit vermeende gezinsleven elders uit te oefenen of verder te zetten. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welke concrete elementen een verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst zouden verhinderen, laat staan dat zij dit aantoont met bewijskrachtige stukken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU